

живѣя! Отива до прозореца и облѣга глава, загледана на вѣнъ, сълзитѣ, почватъ да се търкалятъ по бузитѣ ѿ.

Йовка. — Гледа я дълго съ съчувствие. Не бива толкова да се вълнувашъ. Ето така ти се забравяшъ и прѣдъ Боря — и разбира се, въ забрѣва могатъ да се кажатъ голѣми горчевини.

Мълчание.

Мара. — Ръзхълцана. Борьо се връща: Пакъ ще ми види съ сълзитѣ.

Йовка. — Става, отива пра нея. Не, небива. Иди, оми си очитѣ! не бива да се тревожи и той

Мара. — Озърта се, сѣкашъ дири нѣщо и излиза.

XVIII

Йовка, Борьо.

Йовка. — Неспкойна стои до прозореца и гледа къмъ вратата.

Борьо. — Влиза съ черни очила, спуща се и се ржува сърдчено. Живо, здраво!

Йовка. — Да; а ти, Борьо?

Борьо. — Още не пустилъ ржката ѿ. Само очитѣ ми малко нѣщо, но трѣска болестъ ли е? — Малко почивка — и ще мине. Да сѣднемъ!

Йовка. — Сѣднала. Трѣбва да си починешъ.

Борьо. — Загледанъ Трѣбва. И доктора ми каза това, но — —

Йовка. — Какво но!

Борьо. — Ако всичко това зависѣше отъ мене, бжди сигоръ, че азъ не само бихъ си починалъ, но — — Промѣнилъ мисли. Хубаво направи че дойде! Тѣй бѣше на тѣжело на около, че струваше ми се: буря иде. А ето, яви се ти — ще се проясни кржгозора; ще настане покой и азъ пакъ ще поработя.

Йовка. — Тоя пътъ нѣма да работишъ. Азъ искамъ да походимъ; да си поприказваме — та и ти, и Мара да се поразвеселите.

Борьо. — Гледа я прѣзъ зажимени клѣпки.

Йовка. — Какво ме гледашъ тѣй: ? —